

Sygn. akt: I C 565/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Marek Osowicki
Protokolant:	stażysta Paulina Barwińska

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa **A. N. (1), P. N., A. N. (2)**

przeciwko (...) w W.

o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę

- zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powodów A. N. (1), P. N. i A. N. (2) kwoty po 40.000,00 zł (czterdzieści tysięcy złotych) na rzecz każdego z powodów wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty,
- w pozostałym zakresie powództwo oddala,
- koszty procesu znosi wzajemnie.

Sygn. akt I C 565/16

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powodów A. N. (2), A. N. (1) i P. N. wniósł przeciwko pozwanemu (...) w W. o zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości po 60.000 zł na rzecz każdego z powodów wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27.06.2016 r. oraz kosztami procesu, w związku ze śmiercią ojca J. N., na skutek wypadku 19.09.1997 r.

W uzasadnieniu powództwa wywodzono, że 19 września 1997 roku na placu (...) - (...) w C. doszło do wypadku przy pracy, podczas którego kierujący ciągnikiem marki U. (...) o nr rej. (...) S. M. (1) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie dostosował się do zasady prawostronności ruchu, w wyniku czego najechał pieszego J. N.. W wyniku wypadku J. N. doznał rozległych obrażeń wewnętrznych; otwartych złamań kończyn dojnych, na skutek których zmarł. S. M. (1) za spowodowanie przedmiotowego wypadku został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Człuchowie, II Wydziału Karny z 6 kwietnia 1998 roku, sygn. akt II K 32/98. Sprawca zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w zakładzie (...), który to ubezpieczyciel ogłosił upadłość i nie do doszło do jego przejścia przez inny zakład ubezpieczeń. Wobec powyższego zgłoszone szkody zostały przekazane do (...). W wyniku przeprowadzonego przez pozwanego postępowania likwidacyjnego na podstawie decyzji z 27 czerwca 2016 roku przyznał każdemu z powodów zadośćuczynienie w wysokości po 40.000 złotych. W rodzinie Państwa N. istniały bardzo silne więzi emocjonalne pomiędzy zmarłym J. N., a jego dziećmi. Przejawiało się to poprzez wspólne posiłki, spacer, zainteresowania etc. Każdy dzień był dla rodziny okazją do wspólnego spędzania czasu w ciepłym rodzinnym gronie. Tragiczna śmierć J. N. wstrząsnęła całą

rodziną. Życie rodziny stało się ciągłą traumą, której czas trwania jest trudny do określenia. Do chwili obecnej trudno jest im pogodzić się ze śmiercią ojca. Nie ulega wątpliwości, że wszyscy członkowie rodziny doznali daleko idącej krzywdy z powodu śmierci ukochanego ojca. Krzywda ta wyraziła się w postaci ujemnych przeżyć psychicznych, utraty radości życia i szeroko pojętego cierpienia związanego ze stratą osoby najbliższej. W chwili śmierci ojca powódka A. N. (2) miała 11 lat, A. N. (1) miał 9 lat a P. N. 18 lat. Po śmierci J. N. matka, powodów nie radziła sobie z utrzymaniem piątki dzieci. Cała sytuacja przerosła ją na tyle, że mocno się zmieniła. Przestała się uśmiechać; przytulać swoje dzieci, stała się apatyczna. Rodziny nie było na nic stać, stracili mieszkanie. Powód wspomina, że jako dzieci zaczęli mocno odstawać od rówieśników – zarówno pod kątem ubioru, jak i jedzenia w szkole. Od kiedy rodzina była zmuszona przeprowadzić się do lokalu socjalnego z matką powodów było coraz gorzej. W niedługim czasie najmłodsze rodzeństwo trafiło do domu dziecka. Jeden nieszczęśliwy wypadek przesądził o losach całej rodziny państwa N..

Pełnomocnik pozwanego w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew podniósł, iż pozwany, przyjmując swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie, po otrzymaniu zgłoszenia szkody i akt szkody (19 lat po zaistnieniu zdarzenia szkodowego), decyzjami z dnia 27.06.2016 r. przyznał i wypłacił na rzecz każdego z powodów kwoty po 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty po 10.000 zł tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej po śmierci ojca. Zdaniem pozwanego wyżej wskazane kwoty stanowią całość należnego powodom zadośćuczynienia i odszkodowania w związku ze śmiercią J. N.. Brak jest podstaw do ich podwyższenia, zaś żądanie strony powodowej jest znacznie wygórowane i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie. Ponadto informacje zawarte w protokole powypadkowym sporządzonym przez pracodawcę, że poszkodowany bezpośrednio przed zdarzeniem „balansował” przed pojazdem sugerują, że poszkodowany mógł przyczynić się do zdarzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 września 1997 roku na placu (...) - (...) w C. doszło do wypadku przy pracy, podczas którego kierujący ciągnikiem marki U. (...) o nr rej. (...) S. M. (1) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie dostosował się do zasady prawostronności ruchu, w wyniku czego najechał pieszego J. N.. W wyniku wypadku J. N. doznał rozległych obrażeń wewnętrznych; otwartych złamań kończyn dojnych, na skutek których zmarł. S. M. (1) za spowodowanie przedmiotowego wypadku został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Człuchowie, II Wydziału Karny z 6 kwietnia 1998 roku, sygn. akt II K 32/98.

(dowód: wyrok z 6.04.1998 r. w sprawie sygn.. akt II K 32/98 k.18, karta wypadku i protokół k. 120-124, zeznania świadka S. M. k.157 od 00:03:19 do 00:20:54).

Powodowie A. N. (2), A. N. (1) i P. N. są dziećmi zmarłego J. N.. W chwili śmierci ojca powódka A. N. (2) miała 11 lat, A. N. (1) miał 9 lat a P. N. 18 lat.

(dowód: odpisy skrócone aktów stanu cywilnego k. 26-28).

Pozwany (...) w W. decyzjami z dnia 27.06.2016 r. przyznał i wypłacił na rzecz każdego z powodów kwoty po 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty po 10.000 zł tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej po śmierci ojca.

(dowód: decyzje (...) k.20-24).

Powodów A. N. (2), A. N. (1) i P. N. z ojcem J. N. łączyły silne więzi rodzinne, mieli z nim dobre relacje, ojciec pomagał im w nauce, wspólnie chodzili na spacer, jeździli na grzyby, jagody wspólnie wyrabiali opał w lesie. Śmierć ojca dla małoletnich wówczas powodów była szokiem, ciężko to przeżyli, opuścili się w nauce, nie wiedzieli co z sobą zrobić, przez około roku nie mogli dojść do siebie, ojciec się im śnił. Po śmierci J. N., matka powodów się rozpłała, powodowie A. N. (2) i A. N. (1) trafili do placówek opiekuńczych i wszystko się rozsypało. Powodowie odwiedzają grób ojca i go wspominają, przetrzymują po nim pamiętki.

(dowód : zeznania powodów k. 175-176 A. N. (2) od 00:03:16 do 00:07:40, A. N. (1) od 00:07:40 do 00:12:32 i P. N. od 00:12:32 do 00:17:52).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jedynie w części zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 98 ust. 2 pkt. 1 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i P. (...) do zadań (...) należy zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych, w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości zakładu ubezpieczeń lub umorzenia postępowania upadłościowego, jeżeli majątek dłużnika oczywiście nie wystarcza nawet na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego albo w przypadku zarządzenia likwidacji przymusowej zakładu ubezpieczeń, jeżeli roszczenia osób uprawnionych nie mogą być pokryte z aktywów stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, do zadań Funduszu należy również zaspokajanie roszczeń osób uprawnionych z:

1) umów ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1-3, za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziałów 2-4;

(...) odpowiada więc za szkody w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń.

Przedmiotowy wypadek zaistniał w warunkach uzasadniających przyjęcie odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego (...) w W., bowiem ubezpieczyciel OC posiadaczy pojazdów mechanicznych (...) (...) ogłosił upadłość i nie doszło do jego przejęcia przez inny zakład ubezpieczeń.

Ponadto strona pozwana przyznała i wypłaciła powodom po 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty po 10.000 zł tytułem odszkodowania.

Zgodnie z art. 822 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zakres obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń określa umowa, z tym że w przypadku umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdów, umowa stron nie może wprowadzać dalej idących ograniczeń zakresu odpowiedzialności ubezpieczyciela niż wynikający z przepisów prawa regulujących ten stosunek prawny.

W niniejszej sprawie bezspornym jest fakt odpowiedzialności cywilnej pozwanego za szkody wyrządzone ruchem pojazdów mechanicznych, a także zaistnienia zdarzenia drogowego w okresie obowiązywania umowy.

Wprowadzony ustawą z dnia 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2008, nr 116, poz. 731) do systemu prawnego art. 446 § 4 k.c., który wszedł w życie w dniu 3 sierpnia 2008 roku, stanowi realizację zgłoszonego w nauce postulatu przyznania najbliższym członkom rodziny zmarłego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Obecnie zakres szkód, których naprawienia mogą domagać się pośrednio poszkodowani, jest stosunkowo szeroki. Ustanowienie przez ustawodawcę tej szczególnej regulacji, wyłącza potrzebę szerokiej interpretacji art. 446 § 3 k.c., tj. uwzględniania elementów szkody niemajątkowej w ramach odszkodowania zasądanego z tytułu istotnego pogorszenia sytuacji życiowej oraz odwoływania dla kompensacji krzywdy najbliższych członków rodziny zmarłego do szczególnego rodzaju dobra osobistego w postaci więzi rodziców z dzieckiem (art. 23 i art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.), gdy uszczerbek o charakterze niematerialnym jest objęty hipotezą normy zwartej w art. 446 § 4 k.c.

Należy podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, iż do zdarzeń sprzed nowelizacji kodeksu cywilnego, wprowadzającej do niego przepis art. 446 § 4 k.c., to jest do zdarzeń mających miejsce w okresie przed dniem 3 sierpnia 2008 roku, istnieje możliwość dochodzenia zadośćuczynienia za zerwanie szczególnie silnej więzi rodzinnej

na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 § 1 k.c., tj. w oparciu o przepisy o ochronie dóbr osobistych oraz że odpowiedzialność ta mieści się w ramach art. 34 ust. 1 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i P. (...) (vide: wyrok s.apel.w Gdańsku z 2013-05-08, I ACa 144/13).

Przedmiotowy wypadek zaistniał w warunkach uzasadniających przyjęcie odpowiedzialności osoby, której odpowiedzialność odszkodowawcza w ruchu pojazdów mechanicznych objęta była ubezpieczeniowym ryzykiem pozwanego.

Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę zmierza do zaspokojenia szkody niematerialnej. Uprawnionym do uzyskania tego świadczenia jest wyłącznie najbliższy członek rodziny. Aby ustalić, czy występujący o zadośćuczynienie jest najbliższym członkiem rodziny nieżyjącego, należy stwierdzić, czy istniała silna i pozytywna więź emocjonalna pomiędzy dochodzącym tego roszczenia a zmarłym. Na rozmiar krzywdy mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołane śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem jego odejścia (np. nerwicy, depresji), roli pełnionej w rodzinie przez osobę zmarłą, stopnia, w jakim pokrzywdzony będzie umiał odnaleźć się w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 roku, III CZP CSK 279/2010).

W tym miejscu należy zaznaczyć, że nie sposób precyzyjnie określić rozmiaru szkód emocjonalnych związanych z utratą bliskiej osoby. Nie oznacza to jednak, że sąd w postępowaniu o zadośćuczynienie jest całkowicie pozbawiony możliwości określenia rozmiaru cierpień i kwoty koniecznej do ich zadośćuczynienia. Rozstrzygając w przedmiocie zadośćuczynienia sąd musi rozważyć całokształt okoliczności sprawy, należy więc brać pod uwagę zarówno obiektywne okoliczności świadczące o rozmiarze krzywdy, tak jak stopień pokrewieństwa, wiek zmarłego i poszkodowanego, indywidualne stosunki między zmarłym z członkiem rodziny, ale także okoliczności, które mogą mieć wpływ na indywidualne cechy pokrzywdzonego jak np. stopień nasilenia cierpień emocjonalnych, ich charakter i czas trwania. Zadośćuczynienie ma bowiem za zadania wynagrodzić doznaną krzywdę, a zatem jej wysokość nie może być oderwana od tych okoliczności, nie chodzi tu bowiem o wynagrodzenie samej przedwczesnej śmierci członka rodziny, ale o zadośćuczynienie doznanej krzywdy (takie stanowisko zaprezentował Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 16 stycznia 2014 roku sygn. akt VI ACa 862/13).

O tym kto jest najbliższym członkiem rodziny decyduje faktyczny układ stosunków pomiędzy określonymi osobami, a nie formalna kolejność pokrewieństwa wynikająca w szczególności z przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Aby więc ustalić, czy występujący o zadośćuczynienie jest najbliższym członkiem rodziny nieżyjącego, sąd powinien stwierdzić, czy istniała silna i pozytywna więź emocjonalna pomiędzy dochodzącym tego roszczenia a zmarłym (wyrok SN z 03 czerwca 2011 r. III CSK 279/10 - LEX nr 898254).

Z ustalonych okoliczności wynika, ojciec powodów poświęcał im czas i uwagę. Powód z ojcem wspólnie pracowali w lesie, ojciec pomagał im w odrabianiu lekcji, wspólnie chodzili do lasu na grzyby i jagody. Opisane relacje świadczą zdaniem sądu o więzi emocjonalnej łączącej powodów z zmarłym i niewątpliwie więzi te zostały zerwane wraz z jego śmiercią.

Powodów w sposób oczywisty należy zakwalifikować do najbliższych członków rodziny zmarłego.

Ówczesny wiek powodów uzasadnia stwierdzenie, że na swój wtedy sposób przeżywali śmierć ojca, opuścili się w nauce a rodzina się rozsypała. Trauma z powodu śmierci ojca trwa do dnia dzisiejszego. Powodowie odwiedzają grób ojca, wspominają go i przetrzymują po min pamiętki.

Powodowie w chwili śmierci ojca byli jeszcze nastolatkami gdy w tragicznych okolicznościach stracili najbliższą im osobę. To ojciec poświęcał im czas i uwagę. Przygotowywał ich do życia i pomagał im w odrabianiu lekcji. Śmierć ojca zdeterminowała ich dalsze życie i losy. Musieli niemal natychmiast stać się dorosłymi i zmuszeni zostali do radzenia sobie w placówkach wychowawczych. Nie mogli liczyć na ojca, który – gdyby żył – na pewno wspomógłby ich

finansowo i umożliwił przez to zdobycie dobrego zawodu. Do dziś nie pogodzili się ze stratą ojca. Należy podkreślić, że powodowie stracili ojca w okresie, gdy był im on najbardziej potrzebny. Musieli więc sami, bez pomocy i wsparcia mężczyzny, który od najmłodszych lat był ich autorytetem i zarazem nauczycielem, wejść w dorosłość i zmierzyć się z problemami dorosłego życia.

Należy zgodzić się z poglądem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, że norma przepisu art. 446 § 4 k.c. w żadnym razie nie uzależnia wysokości zadośćuczynienia od konieczności zaistnienia jedynie okoliczności świadczących o patologicznym przebiegu żałoby, czy też ujawnienia się u poszkodowanego jakichkolwiek schorzeń, czy też rozstroju zdrowia psychicznego. Te bowiem, o ile zaistnieją podlegają rekompensacie w ramach innych roszczeń objętych treścią przepisu art. 446 § 3 k.c. i art. 445 k.c. (por.: wyrok s.apel. z 2014-03-05 we Wrocławiu, I ACa 73/14).

Zatem również emocjonalnie przeżycie śmierci ojca adekwatnie do wieku powodów, w sposób typowy uzasadnia roszczenie o zadośćuczynienie za krzywdę związaną z zerwaniem więzi z rodzicem.

Krzywda powodów wyraża się więc w poczuciu braku ojca, tęsknocie za nim, w jego nieobecności w dalszym ich życiu, w procesie ich wychowania i rozwoju.

W tym miejscu wskazać należy, że utrata osoby najbliższej zawsze łączy się z bólem i cierpieniem. Intensywność jednak przeżyć z tym związanych jest różna i musi być wzięta pod uwagę przy ustaleniu wysokości świadczenia.

Powodowie mocno przeżyli śmierć ojca o czym świadczą ich wiarygodne zeznania.

Sąd zgadza się z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Łodzi, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 kwietnia 2010 roku w sprawie I ACa 178/10 (za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej Lex) wskazał, iż mierzenie skali cierpienia osoby, która nie doznała uszkodzenia ciała rozstroju zdrowia, w znacznej mierze pozostaje poza możliwościami dowodowymi sądu i zakładu ubezpieczeń, bowiem aktualny stan wiedzy nie pozwala na udowodnienie rozmiaru uczuć i przywiązania, czy też ich braku.

Kwota zadośćuczynienia musi być odpowiednia również w tym sensie, że stanowić winna odczuwalną ekonomiczną wartość, która przyniesie powodom równowagę emocjonalną naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne, realizując też kompensacyjny charakter zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie nie może być wygórowane i nie może stanowić źródła nieuzasadnionego wzbogacenia się na śmierci osoby najbliższej.

W zakresie roszczeń powodów nie ustalono sposobu przeżywania śmierci ojca w rozmiarze ponad przeciętną miarę cierpienia zazwyczaj związanych ze śmiercią osoby najbliższej. Nie bez znaczenia pozostaje również ich młody wiek w chwili śmierci ojca. Ustalone w niniejszej sprawie okoliczności, zarówno te obiektywne jak i dotyczące indywidualnych odczuć pokrzywdzonych, uzasadniają ich roszczenie. W celu jednak nadania zadośćuczynieniu charakteru kompensacyjnego, w ocenie sądu przyjęcie tego świadczenia na poziomie kwoty po 40.000 złotych, na rzecz powodów jest uzasadnione okolicznościami przedmiotowej sprawy, nasileniem cierpienia psychicznych powodów, poczucia bólu i straty, jak i adekwatne do realiów społecznych, przeciętnej stopy życiowej i sytuacji majątkowej powodów.

Żądana kwota dodatkowego zadośćuczynienia w wysokości po 60.000 zł zdaniem sądu jest wygórowana, biorąc pod uwagę zarówno natężenie cierpienia, ich długotrwałość jak i sytuację materialną powodów. Powodowie w sposób adekwatny do wieku i normalny, w tego typu sytuacjach, przeżywali stratę ojca. Natomiast kwota zadośćuczynienia ma za zadanie kompensację cierpienia i wyrównanie utraty więzi z ojcem i nie może być źródłem nieuzasadnionego wzbogacenia się powodów. Powodowie otrzymali też od pozwanego odszkodowanie po 10.000 zł za znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej.

Przy miarkowaniu wysokości zadośćuczynienia sąd uwzględnił również wypłacone powodom przez pozwanego (...) w W. decyzją z 27.06.2016 r. po 30.000 zł zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c.

W ocenie sądu łączna kwota po 70.000 zł z tytułu zadośćuczynienia jest adekwatna do rozmiaru cierpień powodów i wyrównania ich krzywdy niematerialnej.

W zakresie terminu wymagalności roszczenia, a co za tym idzie początkowej daty zasądzonych odsetek, sąd przyjął, że co do zadośćuczynienia za doznaną krzywdę pozwany winien je uiścić od upływu 30 dnia od zgłoszenia szkody pozwanemu.

Pozwany miał możliwość przy uwzględnieniu 30-dniowego terminu rozpatrzyć żądanie powodów, przyznając im tytułem zadośćuczynienia odpowiednią kwotę. Świadczenie winno być więc wypłacone w terminie wynikającym z art. 817 k.c. i uregulowań zawartych w art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i P. (...) (Dz. U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Z okoliczności sprawy, w szczególności twierdzeń pozwanego, nie wynika, aby nie był w stanie dotrzymać 30-dniowego terminu do ustalenia okoliczności niezbędnych do wypłaty świadczenia. Należy więc uznać, że zgłoszone roszczenie pozwany winien był rozpatrzyć w terminie 30 dni (brak podstaw, aby uznać konieczności przedłużania tego okresu o kolejne 14 dni). Po upływie 30 dni od zgłoszenia roszczenia wystąpiła więc sytuacja uzasadniająca zasądzenie roszczeń odsetkowych na rzecz powódki (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 lutego 2010 roku w sprawie II CSK 434/09).

Zatem należało uznać za zasadne żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia następnego po decyzji pozwanego przyznającej powodom zadośćuczynienie w kwocie po 30.000 zł tj. od 27.06.2016 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie przepisu art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powodów po 40.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 27.06.2016 r. i w pozostałym zakresie roszczenie oddalił.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. znosząc je wzajemnie.